

Compareixença del conseller per informar dels objectius i les actuacions del Departament d'Economia i Coneixement durant aquesta legislatura

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost

Parlament, 21 de febrer de 2013

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats,

Comparec avui davant d'aquesta Comissió per exposar els objectius i les actuacions del Departament d'Economia i Coneixement durant aquesta legislatura. Ho faré des del vessant d'Economia.

Permetin-me que subratlli, d'entrada, que això ho fem sobre el teló de fons d'una llarga i profunda crisi i que som plenament conscients del que aquesta està suposant per als treballadors públics i de tot tipus, per als emprenedors, per als milers d'empreses que han tancat o lluiten per sobreviure, i també per a les famílies que pateixen per multitud de raons, des de l'atur fins als compromisos hipotecaris, passant per les preferents.

Som conscients de com la incertesa pot minar la confiança en nosaltres mateixos i en el nostre futur col·lectiu. Però no hem de perdre de vista que ara és quan posarem les bases per a la recuperació i l'assoliment d'un futur sòlid. Les decisions que prenguem ara seran decisives per al nostre esdevenidor.

Començaré reflexionant sobre el nostre futur com a país dins d'Europa. Després voldria dedicar unes línies a les polítiques d'estabilitat i creixement econòmic, d'una rellevància més immediata. Finalment, i com una de les tasques principals de la legislatura, em centraré en la necessitat de disposar d'una hisenda pròpia.

I. Catalunya com a país europeu

És prou evident que l'esdevenidor econòmic i polític de Catalunya va lligat al desenvolupament d'Europa i del seu procés. Si em permeten dir-ho així i amb una certa lleugeresa, de convergència i d'unió. Aquest és un fet i convé assenyalar que és un fet molt positiu.

1.1. Europa té futur

En primer lloc, voldria expressar confiança en Europa. Europa té futur. El pas aparentment lent dels dies pot donar la impressió que el programa europeu no progressa. És un efecte òptic. Des del 1945 al 2013, un període breu en què només hi cap una vida, el que s'ha aconseguit i consolidat és molt. De crisi en crisi, certament, però, avançant globalment. Com a exemple: fa només un any semblava que l'euro trontollava, que Grècia l'abandonaria. Una acció decidida d'una institució relativament nova, el Banc Central Europeu, i una voluntat política ferma per part d'Alemanya, també cal dir-ho, han capgirat la situació i avui la percepció internacional, estic convençut que correcta, és que l'euro és irreversible.

1.2. Hem d'aprofundir en el compromís europeu de Catalunya

Catalunya sempre s'ha vist a si mateixa com un país europeu. Avui, aquest compromís europeu és un compromís guanyador. Cal intensificar-lo en l'àmbit econòmic, o millor dit: cal deixar que passi el que naturalment tendirà a passar, en un doble vessant. D'una banda, hem de ser cada vegada més presents a Europa, per la via d'exportacions, d'atracció de visitants, d'inversió, a Europa i des d'Europa, de participació en múltiples xarxes, econòmiques i de tota mena. D'altra banda, com que el nostre impuls internacionalitzador no s'ha de limitar a Europa, la nostra presència al món, de tot tipus, serà vista, cada vegada més, com una presència europea. Viatjarem pel món com a representants d'Europa.

I convé que tinguem molt clar que, amb tot el suport directe i indirecte que sigui necessari per part de la Generalitat, les que viatjaran seran les empreses. La Catalunya pròspera i europea que ambicionem serà una Catalunya amb moltes empreses internacionalitzades, ben capitalitzades, d'una dimensió superior a la mitjana actual, i creadores de llocs de treball de qualitat.

1.3 Ens hem d'alinear amb les polítiques europees

El compromís amb Europa també implica que ens convé conèixer i alinear-nos amb les polítiques europees. De fet, diria més, ens convé participar intensament en els processos d'elaboració d'aquestes polítiques, ja que no es tracta simplement d'acceptar-les acríticament.

La Unió Europea ha expressat la seva política econòmica a mitjà termini en l'anomenada estratègia Europa 2020, que se centra en tres prioritats:

- Creixement intel·ligent, és a dir, en el desenvolupament d'una economia competitiva basada en el coneixement i la innovació.

- Creixement sostenible, és a dir, en la promoció d'una economia on els horitzons de futur no disminueixin en qualitat amb el pas del temps i, en particular, més eficient en l'ús dels recursos i més respectuosa amb el medi ambient.
- Creixement integrador, és a dir, en la promoció d'una economia amb una elevada ocupació i que garanteixi la cohesió social i territorial.

L'estratègia Catalunya 2020 (ECAT 2020), instrument del Govern per a la millora de la competitivitat de l'economia catalana i successora dels diferents acords estratègics dels anys 2005 i 2008, s'emmarca en l'estratègia europea i comparteix, per tant, els mateixos objectius a mitjà i llarg termini. Es tracta, en síntesi, d'una agenda de transformació econòmica del país per avançar cap als objectius d'Europa, i que té la innovació i el coneixement com a motors. Inclou els elements següents:

- La reorientació de l'economia catalana cap a un model més competitiu, sostenible i, sobretot, amb més ocupació i menys atur.
- La implicació de tots els actors rellevants (empreses, administracions, universitats, centres de recerca, centres tecnològics, etc.).
- L'impuls de l'economia cap a l'especialització intel·ligent.
- La detecció de nous espais d'intersecció entre el teixit empresarial i les capacitats de recerca i d'innovació tecnològica a fi de donar resposta als grans reptes socials i de generar oportunitats de creació de riquesa i d'ocupació.
- La cerca de la màxima eficiència i rendibilitat dels recursos públics mitjançant una programació i una coordinació global dels fons públics disponibles (UE, espanyols, catalans, locals) i la potenciació de complementarietats i de sinèrgies entre els diversos fons públics i el finançament privat.

Tot i que els objectius de l'estratègia 2020 siguin a mitjà i llarg termini, es fa necessari fixar-ne les bases des d'avui mateix, sobretot tenint en compte que, per raó de la crisi, l'"avui" d'avui és molt extraordinari. Hem de treballar per aconseguir que Catalunya surti reforçada de la crisi. Certament, moltes de les reformes que cal emprendre o finalitzar no es poden fer només des de la Generalitat, entre altres coses perquè ens manquen competències significatives en temes importants, com els de mercat laboral o els de mercat financer, i són limitades en altres àmbits, com els de l'administració pública. Ens calen, i exigim, més instruments. Així, hauríem de poder gestionar aspectes de la seguretat social, un element essencial per a la cohesió social, regular models de contractació laboral més adequats a les necessitats de l'activitat productiva catalana i dels seus treballadors, o dissenyar les polítiques integrals d'ocupació, tant les actives com les passives, per afavorir un ràpid retorn a l'ocupació.

Però, així i tot, i amb totes les limitacions que tenim, hem de procurar influir i actuar sobre tot allò en què puguem fer-ho i sigui important.

Un aspecte sobre el qual tenim alguna capacitat d'actuar, i que implica al Departament d'Economia i Coneixement, és el desenvolupament d'una economia competitiva basada en el coneixement i la innovació. Catalunya ha de poder fer del seu sistema de coneixement un element central del nou model econòmic que haurem de potenciar per sortir de l'atzucac actual i que ens haurà de fer capaços d'atraure inversions en coneixement i exportar-ne. Cal introduir i combinar la recerca i la innovació al llarg de tota la cadena de valor, facilitant que el coneixement es transformi en béns i serveis comercials, que es constitueixi en motor econòmic.

En un marc més general, haurem de gestionar la crisi procurant que es dugui a terme una transformació profunda de l'economia catalana que faciliti l'emprenedoria i que aposti per la projecció del sector industrial cap a sectors emergents. Tenim un gruix important d'empreses mitjanes competitives que responen bé al repte de la internacionalització. És un dels actius que ens marquen el camí i que hem d'enfortir.

En el moment actual la manca de crèdit és un impediment molt seriós a tot el que els acabo de dir. És imperatiu, doncs, prendre mesures per facilitar-lo, així com afavorir, amb les reformes normatives que calgui, el reforçament dels recursos propis de les empreses.

Durant aquests darrers dos anys, l'Institut Català de Finances ha focalitzat la seva activitat cap a aquest objectiu i, en particular, cap al finançament de les pimes, dels autònoms i els emprenedors, així com cap al llançament de nous instruments de capital risc i préstecs participatius. Les pimes i els autònoms representen el 99% dels seus clients i un 84% de l'import total del crèdit concedit. Pel que fa al capital risc i als préstecs participatius, les actuacions pretenen un efecte catalitzador i multiplicador dels recursos destinats a cada iniciativa. Aquest efecte multiplicador pot arribar a suposar un factor del 5,1 sobre els recursos destinats.

II. Les polítiques d'estabilitat i creixement econòmic

El segon bloc d'aquesta compareixença són les **polítiques d'estabilitat i creixement econòmic** que marquen l'agenda actual.

Evidentment, també aquí hem de partir del marc europeu i del Tractat d'Estabilitat que engloba tots els estats membres de la Unió Europea.

Sobre aquest tema, i com vostès potser ja saben, el passat 25 de gener vaig adreçar una carta al vicepresident de la Comissió Europea, el senyor Olli Rehn, en la qual feia quatre precisions que els vull traslladar:

1. *El Govern de Catalunya, que es considera profundament europeu, està plenament compromès amb l'objectiu de l'estabilitat fiscal. A aquest efecte, el 10 de maig del 2012 el Parlament català aprovava una "Llei d'Estabilitat Pressupostària" que fixa com a objectiu assolir l'estabilitat pressupostària estructural abans del 2018, dos anys abans que la Llei espanyola equivalent. A més, durant l'última legislatura, el Govern de Catalunya ha reduït la despesa pública un 15,7% (sense incloure el pagament dels interessos). Una xifra molt significativa ja que som els responsables de la despesa pública en salut, educació a tots els nivells, serveis socials, policia i justícia.*

Durant aquests dos anys, els ciutadans de Catalunya han fet un gran esforç. L'any 2011 el nou govern de la Generalitat es va trobar amb un dèficit del 4,2% del PIB català corresponent a l'any 2010 (8.300 M€) i amb una exigència de dèficit de l'1,3% per a l'any 2011. En un incòmode exercici de credibilitat, ens vam posar com a meta un dèficit del 2,6% del PIB per a l'any 2011, al final va ser superior. Catalunya va realitzar un nou esforç l'any 2012 per reduir el seu dèficit, atenent la nova reducció de l'objectiu, que l'Estat va marcar en un 1,5% del PIB. No hi pot haver cap dubte, per tant, que des del punt de vista dels deures europeus Catalunya els ha fet.

2. *Creiem que els programes d'ajust europeus per al 2013 han de tenir en compte la situació de recessió en què es troben alguns estats membres i evitar el perill de descens en espiral, perjudicial per a la salut econòmica d'Europa. A més, un programa meditat i sòlid d'ajust, basat en reformes sostenibles i permanents, és, en la nostra opinió, millor que els programes dirigits a compliments numèrics extrems en un sol any. Aquestes mesures de xoc podrien ser efectives a curt termini, però no serien sostenibles en el temps.*

Tot i que l'estabilitat pressupostària és un objectiu desitjable, hi ha un important debat al món, a Europa i a casa nostra, sobre el ritme al qual s'han de dur a terme les polítiques de consolidació fiscal. La reducció de despesa pública i l'augment de tributs tenen un efecte negatiu sobre la demanda agregada i el creixement econòmic. Però l'impacte d'aquest efecte, la magnitud del multiplicador del PIB, és incert. Aquesta incertesa, tant o més que la ideologia, és responsable del debat. En tot cas, el consens emergent, que compartim plenament, reflectit, per exemple, en posicionaments recents de destacats membres del Fons Monetari Internacional, com Olivier Blanchard i la mateixa Christine Lagarde, ens adverteix dels possibles efectes acumulatius adversos de les polítiques de consolidació en moments de recessió econòmica i per a segons quins països, que inclourien els de la

península ibèrica. La imposició de ritmes maximalistes d'ajust té, doncs, una base intel·lectual molt dèbil.

3. *En el cas d'Espanya, i davant les perspectives macroeconòmiques per al 2013 i els esforços substancials que ja s'han fet, volem expressar el nostre desig que l'objectiu de dèficit del 4,5% pugui disposar d'una certa pròrroga. En aquest sentit, donem suport a qualsevol mostra d'interès que vagi en aquesta direcció.*

De fet, demà mateix la Comissió Europea donarà a conèixer les noves previsions econòmiques per al 2013 i 2014 (*European Economic Forecast-Winter*) i, posteriorment, s'obrirà la possibilitat d'un nou allargament del període per a l'acompliment dels objectius de dèficit dels països que ara es troben sota el Procediment de Dèficit Excessiu, com és el cas del Regne d'Espanya.

4. *Pel que fa a la distribució de l'objectiu entre les diferents administracions, celebrem la posició del Parlament Europeu en la seva resolució de 16 de gener del 2013 sobre "Finances Públiques a la UE - 2011 i 2012," el punt 28 de la qual estableix que "els esforços de consolidació fiscals s'han de repartir de manera justa entre les diferents administracions, tenint en compte els serveis que presten". Malauradament, aquests no són els principis que el Govern central ha seguit a l'hora de fixar els objectius autonòmics, contribuint així a alimentar una acritud i conflictivitat innecessàries.*

La potestat per repartir l'objectiu de dèficit global entre les diferents administracions públiques correspon al Govern central. I aquest l'utilitza sistemàticament per afavorir l'Administració central. És a dir, per posar-se les coses més fàcils en detriment de les comunitats autònomes que són les grans proveïdores dels serveis de l'estat del benestar.

Enguany, i de moment, l'Administració central es queda amb un 84,4% de l'objectiu de dèficit i deixa a les comunitats autònomes només amb un 15,6% de l'objectiu global exigit, de moment el 4,5% del PIB. Força una reducció del dèficit, respecte a l'any passat, d'un 15,6%, per a l'Administració central, però d'un 53,3% per a les comunitats autònomes; tres vegades més gran.

Els posaré tres exemples de la irracionalitat de la distribució que imposa el Govern central.

(1) Distribució de la despesa

En primer lloc, i pel que fa a la distribució de la despesa, els governs autonòmics són responsables d'un 36% de la despesa pública, l'Administració central (incloent la Seguretat Social) d'un 51%, i les corporacions locals del 14% restant.

Un criteri natural per distribuir els objectius de dèficit entre les diferents administracions seria en funció de les seves responsabilitats de despesa. Seguint aquest principi, i amb un objectiu global del 4,5%, l'objectiu de dèficit de 2013 per als governs autonòmics hauria de ser d'un 1,6% del PIB, és a dir, 0,9 punts més que l'objectiu actual. D'altra banda, l'objectiu de dèficit per a l'Administració central hauria de ser d'un 2,3% del PIB, 1,5 punts menys que l'actual.

(2) Relaxament dels objectius de dèficit

En segon lloc, quant al relaxament dels objectius de dèficit, el juliol del 2012, la Comissió Europea va prorrogar el termini per corregir el dèficit excessiu d'Espanya del 2013 al 2014. Això va fer que la revisió del *Programa d'Estabilitat 2012-2015* relaxés el sostre de dèficit de 2013 per al conjunt de les administracions públiques d'un 3% del PIB fins a un 4,5%.

Davant d'aquesta decisió, el govern de l'Estat va fixar una nova distribució del dèficit entre les diferents administracions públiques. Però, en una mostra espectacular de miopia política, en comptes de traslladar aquest marge fiscal addicional a les administracions autonòmiques i a les corporacions locals, va imposar uns objectius encara més estrictes, exigint un esforç de consolidació desproporcionat als governs autonòmics.

Com a resultat d'aquesta decisió, l'objectiu de dèficit de l'Administració central per al 2013 s'ha més que doblat entre el *Programa d'Estabilitat 2011-2014* i l'actualització del *Programa 2012-2015* que es va fer el juliol de 2012. En el cas de les comunitats autònomes, s'ha reduït un 36%.

(3) Incompliment de la Llei

I, en tercer lloc, els objectius de dèficit fixats pel Govern central incompleixen la pròpia Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera aprovada al Congrés a l'abril del 2012.

La Llei estableix a l'any 2020 el moment en què cap administració pública pot tenir dèficit estructural. Però, d'acord amb la distribució actual dels objectius de dèficit, les comunitats autònomes haurien d'assolir un superàvit estructural l'any 2014; sis anys abans del que marca la Llei. Pel que fa a l'Administració central, aquesta tindrà dèficit estructural com a

mínim fins al 2015. És a dir, el govern de l'Estat imposa a les autonomies una convergència més ràpida cap a l'estabilitat pressupostària que a ell mateix.

Però hi ha més, i més greu: la Llei especifica com ha de ser la distribució de l'objectiu de dèficit global entre els nivells d'administració durant el període transitori. Una altra vegada, la distribució feta pel Govern central incompleix la seva pròpia Llei. En compliment de la Llei orgànica 2/2012, i d'acord amb els objectius actuals per al conjunt de les administracions públiques, és a dir, d'acord amb l'objectiu global del 4,5%, l'objectiu de dèficit per a les comunitats autònomes hauria de ser d'1,7% del PIB el 2013; d'1% del PIB el 2014 i de 0,7% en 2015. La Llei d'estabilitat pressupostària estableix que el dèficit estructural ha de tenir la mateixa proporció que tenia a principis del 2012, d'acord amb la metodologia del Govern central, que és també l'europea.

Si hi ha una revisió de l'objectiu de dèficit global per a Espanya, els objectius de les comunitats autònomes s'hi hauran d'adaptar. D'acord amb la Llei orgànica de l'Estat, si el nou objectiu per al conjunt de les administracions públiques fos del 5,5% del PIB, actualment del 4,5%, el nou objectiu de les comunitats autònomes hauria de ser del 2%. Si fos del 6% per al conjunt, l'objectiu per a les comunitats autònomes hauria de ser del 2,2%. I, si fos del 5,7 o 5,8% per al conjunt, ens aniríem al 2,1% per a les comunitats autònomes.

Accions preses

El Govern de la Generalitat ha denunciat sistemàticament, tant dins com fora del Consell de Política Fiscal i Financera, el repartiment injust dels objectius de dèficit i exigeix que aquest es faci d'una manera més justa, més proporcionada i legalment més sòlida.

Tal com els he comentat abans, em vaig adreçar per escrit al vicepresident de la Comissió Europea sobre aquest tema. D'altra banda, hem presentat un requeriment al Ministeri d'Economia per tal que els objectius de dèficit entre administracions es fixin d'acord amb el que estableix la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Depenent de la resposta d'aquest requeriment, interposaríem un recurs al Tribunal Contenciós Administratiu.

Permetin-me insistir una mica més sobre la necessitat de l'equilibri entre l'esforç de les diferents administracions. Una política d'austeritat, per la seva naturalesa sempre molt difícil, només serà sostenible, i per tant realitzable, si es compleixen dues condicions: la primera és que els ciutadans comprenguin la seva necessitat i utilitat. És per això que el ritme europeu convé que sigui moderat. Si no, l'argument que l'ajust, i el patiment subseqüent, és inútil i per tant moralment obtús, guanya força. La segona és que els ciutadans tinguin una percepció clara que tots els actors participen en l'esforç de manera proporcionada i mútuament lleial.

Sobre la proporcionalitat ja he fet alguns comentaris. Sobre la lleialtat, essencial per a la confiança mútua, i per tant indispensable per a l'èxit col·lectiu, anem curts. Els esforços que ha fet Catalunya els ha fet en un context d'ofec financer desproporcionat i d'una actitud mancada de lleialtat per part del Govern espanyol. Alguns exemples:

- La ja esmentada distribució injusta i arbitrària dels **objectius de dèficit**.
- Els incompliments reiterats de la **DA3a** de l'Estatut. L'any 2012 tampoc s'han rebut els 211 M€ corresponents a la liquidació del 2009 que, sumats als 759 M€ pendents de l'any anterior, totalitzen uns impagaments de 970 M€. I tampoc aquest any la partida corresponent és als Pressupostos Generals de l'Estat.
- El Govern de l'Estat ha augmentat significativament els **impostos**. Segons l'Informe Econòmic Financer que acompanya els Pressupostos Generals de l'Estat del 2013, el Govern de l'Estat espera que la recaptació addicional com a resultat de les mesures tributàries preses des del desembre del 2011 sigui d'uns 16.800 M€ l'any 2012 i més de 24.300 M€ l'any 2013.

Ara bé, aquests increments no els ha compartit amb les comunitats autònomes. La seva recaptació no reverteix en aquestes. I fins i tot hi ha efectes negatius. Així, com a administració que consumeix, la Generalitat paga IVA. Això ha representat l'any 2012 una despesa addicional de 66 M€.

- La penalització que ens va infligir l'Estat pel retard en el pagament de les quotes de la **Seguretat Social**, induït en bona part pel fet que depeníem del Fons de Liquiditat Autonòmic i aquest no va arribar a temps. Va suposar 72 M€.
- Els estalvis en matèria de **salut i ensenyament** dels RDL 14/2012 i 16/2012 només s'han materialitzat molt parcialment. Els càlculs de l'Estat, com ja vàrem indicar, estaven sobreestimats i el desplegament és més lent de l'enunciat. L'impacte el 2012 l'estimem de 866 M€.

- L'Estat ha reduït en 713 M€ les **transferències finalistes** a la Generalitat en els exercicis 2011 i 2012. La reducció de l'any 2012 ha estat de 496 M€. No sempre ha estat possible –no parlo de desitjable, que no ho és mai- reduir l'activitat associada a aquests recursos i la Generalitat ha hagut de fer front a 296 M€.
- Finalment, l'Estat ha presentat recursos d'inconstitucionalitat contra l'euro per recepta, les taxes judicials i l'impost sobre dipòsits bancaris.

L'euro per recepta ha permès incrementar els ingressos de la Generalitat en més de 45 M€ l'any 2012 i alhora ha comportat un estalvi en la despesa farmacèutica de, com a mínim, 35 M€ addicionals als estalvis aportats per les mesures de l'AGE. Amb independència de l'efecte recaptatori, la taxa té un important efecte modulador de la demanda. S'estima un impacte econòmic per la reducció del volum de receptes d'uns 110 M€ anuals.

Les taxes judicials han permès un ingrés de 5 M€ en els 7 mesos de vigència l'any 2012.

En definitiva: el govern central ni fa ni deixa fer.

- Finalment, podria mencionar la **modificació de les transferències del model de finançament** (reducció en 1.733 M€) en els PGE 2012 que van arribar a la meitat de l'exercici fiscal.

En resum: Les polítiques de consolidació fiscal que ens vénen d'Europa demanen esforços i sacrificis per part de molta gent. També del teixit econòmic i associatiu. Tot plegat comporta un gran esforç de solidaritat, tant de diferents components del sector públic com de la societat civil. Aquest tràngol l'haurem de passar junts, des del Govern i des de la societat civil.

Ara bé: per fer-ho possible haurem d'exigir una translació justa i lleial de l'objectiu europeu per part del Govern Central. En cas contrari, no ens fem il·lusions: no serà possible.

III. Hisenda pròpia

A continuació voldria parlar del tercer aspecte que els vull exposar i que és la necessitat de disposar d'un sistema de finançament que sigui coherent amb la nostra capacitat econòmica i els nostres esforços fiscals, i que és el que ens porta a l'aspiració de gestionar la nostra pròpia hisenda.

En aquest moment, la crisi econòmica indubtablement està afectant els nostres recursos disponibles. Però la Generalitat de Catalunya pateix, a més, un greu infrafinançament estructural que és independent de la posició en el cicle econòmic, i que fa que els nostres ingressos no es corresponguin amb el nostre PIB ni amb la nostra tributació i que suposa un llast per a la provisió adequada dels serveis públics i per a l'activitat econòmica del nostre país.

I, a més, com he esmentat repetidament, Catalunya pateix d'una inseguretat jurídica molt notable que debilita dràsticament la qualitat de l'autogovern. No és correcte, per exemple, que, essent com som contribuents nets a la hisenda central, es pretengui que els serveis financers de provisió de liquiditat del Fons de Liquiditat Autonòmic siguin un favor que se'ns concedeix amb magnanimitat. Ni que l'Estat incompleixi el pagament de partides consignades en el seus mateixos pressupostos sense cap conseqüència.

Els diversos models de finançament des del restabliment de la democràcia no han resolt aquests dos problemes i han portat a una demanda generalitzada d'una hisenda pròpia. En aquesta direcció, un dels principals eixos de la passada legislatura va ser el pacte fiscal. La resolució aprovada pel Parlament de Catalunya el passat juliol deixava clar que el pacte fiscal tenia dos elements definitoris: que l'Agència Tributària de Catalunya gestionés tots els tributs suportats a Catalunya i que la Generalitat tingués plena capacitat normativa sobre aquests.

Els esdeveniments socials i polítics en reclamació de l'Estat propi no han fet sinó reforçar les ambicions que havíem posat en la construcció de la Hisenda Pròpia.

En aquest sentit, una de les primeres actuacions del Govern en la nova legislatura ha estat la creació de la Secretaria d'Hisenda, que ha d'impulsar el desplegament i el desenvolupament de l'administració tributària pròpia i erigir l'Agència Tributària de Catalunya com a únic òrgan encarregat de gestionar, liquidar, inspeccionar i recaptar tots els tributs generats a Catalunya.

La hisenda pròpia ens ha de possibilitar tenir plena capacitat normativa sobre els tributs que suporten els ciutadans i les empreses a Catalunya. És imprescindible poder dissenyar un espai fiscal català que sigui el més just per als ciutadans i eficient per a la nostra economia, i que no només actuï en els marges, minsos, que ens permet la legislació espanyola en aquests moments.

La hisenda pròpia també és un instrument que ens ha de permetre desplegar amb gran intensitat i efectivitat la prioritat irrenunciable de la lluita contra el frau. Les estimacions situen el Regne d'Espanya al capdavant de l'economia submergida entre els països del nostre entorn. Els mateixos tècnics del Ministeri d'Hisenda xifren en 90.000 M€ anuals la pèrdua de recaptació en tributs i quotes a la Seguretat Social. Actualment, la possibilitat d'actuació de l'Agència Tributària de Catalunya és limitada, ja que més del 90% del tributs

generats a Catalunya els gestiona l'Agència estatal, però, per descomptat, els esforços es fan i es continuaran fent amb tant o més vigor. Aquest és un tema clau.

Cal tenir ben preparada tècnicament l'administració tributària per a poder assumir, arribat el moment, unes responsabilitats que ara no tenim. Amb aquesta finalitat estem treballant en el disseny de la nova Agència Tributària de Catalunya mitjançant el desenvolupament coordinat dels següents eixos fonamentals:

- Identificació dels objectius estratègics.
- Model de processos orientats a adaptar-nos a les necessitats del contribuent.
- Estructura organitzativa.
- Desenvolupament normatiu.
- Sistemes d'informació i gestió integral.

L'Agència Tributària està realitzant passes importants per desenvolupar i millorar el seu portal tributari, duent a terme una renovació tecnològica indispensable i important. La tramitació telemàtica és la clau que permetrà a l'ATC oferir i gestionar nous serveis, facilitant els tràmits i les relacions amb els contribuents, sense incrementar significativament els recursos humans.

El procés al qual ara donem més força es va endegar amb el conveni de col·laboració subscrit amb les quatre diputacions el passat setembre. Aquest permet coordinar esforços, unificant els instruments de gestió, i farà que l'Agència Tributària disposi d'una xarxa de 150 oficines repartides per tot el territori, millorant així el servei al ciutadà.

Concloc: la meva obligació és parlar-los del dèficit, de partides pressupostàries que es redueixen, justificar impagaments i reflexionar sobre el precipici fiscal al qual ens abocarien polítiques errònies o moralment obtuses. Però vostès i jo sabem que del que els estic parlant és del drama de l'atur, dels desnonaments o dels retards en pagaments que porten a situacions d'extrema angoixa. Aquesta crisi remetrà i convé que quan estiguem instal·lats en una nova situació sigui la d'un país pròsper, cohesionat i internacionalitzat, i que sapiguem que això és així perquè en les profunditats de la crisi vam saber prendre les decisions correctes i vam treballar molt dur i molt solidàriament per tirar-les endavant.